

въдността, към безкрайното, към загадката на битието (“Към върха”, “Смъртта”), стремежът за изначалната истина (“Истината”), копнението се превръща в трайно състояние на духа (“Копнение”, “Самота”).

Устременият човек е надмогващият своята трагична отчужденост в света човек, той е достойният човек, завоюващият своята екзистенция човек. Екзистиращият човек преминава през редица кризи. “Духовният живот на съществуващия е постоянно траеща буря от антиномии; понятията или се разбиват едно о друго, или се отблъскват до разрыв; съществуващият трябва да удържа свързаните в него противоположности чрез усилието на една болезнена напрегнатост, която никога не се разрешава.”³ В “Безсъници” също се наблюдава такава екзистенциална напрегнатост, в чиято основа стои най-вече раздялата на лирическия субект със света на другите, която пък от своя страна ражда ред антиномични противопоставяния от нравствено, онтологично и гносеологично естество: копнение към самотност и непоносимост на самотата, мечтаене и безилюзорност, зов към другия и недосегаемост, обреченост на път и безпътие, стремеж към узнаване на загадката за постигането ѝ, томление за закрила и безприютност, шеметно движение и безопорност, телеологичност на порива на първозданна несъстоятелност.

Всичко това води до криза на пребиваването на Аза в себе си. Настъпва раздвояване на Аза, при което емпиричният аз не може да удържи автентичния аз в себе си. Това е момент на припознаване на Другия аз, който е свързан с трагично изживяване на отчуждението от себе си.

Аз виждам своя образ там: изпод водите
държат подводни храсти в кървави бодли
челото изранено.

.....
Не съм аз там - не съм това - не съм!

(“Видения”)

Раздвоението на Аза има своята архитипна основа в древното вярване за отделността на душата от тялото. (В стихотво-